

Anna Enquist: 'De tussentijd.' Gedichten. Uitgeverij de Arbeiderspers. Amsterdam/ Antwerpen 2004. ISBN 9029522585 (Ongeluk/PO/Rouw)

Over de Schrijfster: Anna Enquist (19 juli 1945) studeerde piano en psychologie. Ze was lange tijd als docente verbonden aan het Sweelinck Conservatorium en werkte in de periode 1988-2000 als psychoanalytica voor een in Amsterdam gevestigd instituut. Ze schreef meerdere succesvolle mooie romans waaronder, "Het meesterstuk" (1994) en "Het geheim" (1997). Ook in Duitsland, Zweden, Frankrijk, Engeland, Italië, Denemarken, Bulgarije, Hongarije en Israël verschenen vertalingen van haar boeken.

Soort boek: Bundel gedichten van een schrijfster die haar dochter op 3 augustus 2001 verloren heeft, omdat ze werd aangereden. De bundel is dan ook aan haar opgedragen. 'In memoriam mijn dochter Margit (1974-2001)'. Er zijn zes afdelingen: 'Verloop van tijd', 'Op reis', 'Berichten', 'Intussen', 'Muziek, muziek' en 'Maak haar een plaats'.

Stijl: Poëtisch en realistisch, cynisch. In het NRC Handelsblad zegt Enquist 6 maanden later in een interview van Frénk van der Linden dat ze tot haar 'eigen verbazing' al een paar gedichten op papier had staan: "s Nachts gemaakt, tussen het brullen door. Het is hele harde, nare poëzie."

Korte samenvatting: In de bundel 'de Tussentijd', staan gedichten die Anna Enquist schreef nadat haar dochter plotseling op de fiets werd aangereden en stierf. Ze schrijft ze als verwerking. Ze gaan alle over missen, verlies, Margit (haar dochter) ontbreken, haat, neerleggen bij het lot.

Citaten: Pag. 12: De trom roffelt dof in de oren; het gemis is een toestand, er ging niets verloren. Alles voltrekt zich volgens afspraak: een raadsel.
Pag. 41: Ik mis het linkshandige, schitterend spiegelbeeld naast mij aan tafel, ik mis haar tot brakens toe dagelijks. Het is de kern van het gemis, het missen zelf, zegt men. Dat zal ik, met gestrekte hals, fijntjes ontkennen. Dat zal ik....

Recensie: Meander 236: '(...) Voor Enquist is het niet anders. Met "De tussentijd" heeft zij niet alleen voor haar dochter Margit Widlund een indrukwekkend monument opgericht maar in de onderlinge samenhang van de gedichten vooral ook een beeld gegeven van de emoties die tezamen het complexe gevoel 'rouw' vormen, zuiver en integer.
'Volgens afspraak was er een raadsel / om verbijsterd bij stil te staan, / grijpend in haar.' Dit zijn de eerste regels van het gedicht 'Afspraak', waarmee de bundel opent. "De tussentijd" eindigt met 'Sectie': 'Het is een groots werk, het neemt / al onze uren, het losmaken / van de dochter uit ons.' Deze bundel, de tragische verwerkelijking van een onbegrijpelijk maar definitief afscheid, moest geschreven worden en gedeeld met wie haar vertrouwd zijn: haar lezers. Opdat zij vrij zou zijn.